

Sygn. akt XIV C 3254/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2021 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Aleksandra Smólska-Kreft

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2021 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa R. G., K. G.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 13.306,87 zł (trzyście tysięcy trzysta sześć złotych 87/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 września 2019 r. do dnia zapłaty w częściach równych ;
- umarza postępowanie w pozostałym zakresie,
- zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 5342,88 zł (pięć tysięcy trzysta czterdzieści dwa złote 88/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje pobrać od powodów solidarnie na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 281,27 zł (dwieście osiemdziesiąt jeden złotych 27/100) z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych,
- nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 1199,08 zł (tysiąc sto dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 08/100) z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Aleksandra Smólska-Kreft

XIV C 3254/19

(...)

Powodowie K. G. i R. G. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w Ł. o zasądzenie na ich rzecz kwoty 16 357,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

Uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że w dniu 4 lipca 2019 roku kierujący pojazdem T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powód R. G. uczestniczył w kolizji drogowej z pojazdem V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanym przez K. H. (1). Zdaniem powodów pojazd marki V. (...) uderzył w tył pojazdu powodów, co spowodowało szkodę, która zgodnie z prywatną ekspertyzą wyniosła 15 742,88 zł, a winę za zdarzenie ponosi K. H. (1).

Ponadto powodowie wskazali, iż pozwany odmówił przyznania odszkodowania z uwagi na brak podstaw do przyjęcia odpowiedzialności bowiem sprawca zdarzenia nie przyznał się do winy.

Pozwany, w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powodów na jego rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego wg. norm przepisanych lub przedłożonego zestawienia kosztów, w tym zwrot opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany wskazał, iż brak jest podstaw dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego bowiem kwestionuje by do wskazanych przez powodów uszkodzeń pojazdu doszło w okolicznościach zawinionych przez kierującego pojazdem ubezpieczonym w zakresie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Ponadto pozwany zakwestionował wysokość roszczenia, z uwagi na to, że wskazana w pozwie kwota naprawy nie odpowiada ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy pojazdu i jest wygórowana. Zdaniem pozwanego powodowie nie przedstawili żadnych dokumentów np. faktur VAT, wskazujących na wysokość kosztów związanych z naprawą pojazdu. Pozwany podniósł, iż w pojeździe powodów z uwagi na jego wiek, nie zachodziła konieczność zastosowania do naprawy pojazdu nowych części oryginalnych. Ponadto zdaniem pozwanego wycena kosztów przedłożona przez powodów jest jedynie dokumentem prywatnym, który w nieuzasadniony sposób posługuje się zawyżonymi stawkami. Dodatkowo w sprawie nie zachodziła konieczność sporządzenia prywatnej ekspertyzy technicznej, a sam fakt jego zlecenia przez powodów uznać należy za zbyt wczesny i nieuzasadniony.

W piśmie z dnia 16 września 2021 r. powodowie cofnęli powództwo co do kwoty 3051,01 zł ze ziszczeniem się roszczenia i podali, że domagają się od ubezpieczyciela zapłaty dochodzonej pozwem kwoty w częściach równych

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 lipca 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd T. (...), o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielem byli K. G. i R. G.. Kierujący pojazdem V. (...) K. H. (1), nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu powodów i uderzył w jego tył, gdy ten zatrzymał się przed przejściem dla pieszych, które znajdowało się bezpośrednio za skrzyżowaniem.

D. ód : o świadczenie sprawcy kolizji (k. 9), zeznania świadków: M. G. (protokół rozprawy z dnia 18 lutego 2021r. – zapis video k.74, protokół skrócony – k. 64-66) i K. H. (1) (protokół rozprawy z dnia 18 lutego 2021r. – zapis video k.74, protokół skrócony – k. 67-70), zeznania powoda R. G. (protokół rozprawy z dnia 18 lutego 2021r. – zapis video k.74, protokół skrócony – k. 70-72), opinia uzupełniająca biegłego J. K. (k. 157)

Pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym.

D. ód : karta obowi ązkowego ubezpieczenia OC (k. 29-30), zeznania świadka K. H. (1) (k. 68-70)

Powodowie zgłosili pozwanemu wystąpienie szkody. Decyzją z dnia 4 lipca 2019 r. pozwany odmówił wypłaty odszkodowania, gdyż jego zdaniem brak było podstaw do przyjęcia przez niego odpowiedzialności i wypłaty odszkodowania. Ponadto pozwany wskazał, iż sprawca zdarzenia nie przyznaje się do winy za spowodowanie szkody.

D. ód : Pismo pozwanego skierowane do powoda R. G. z dnia 31 lipca 2019 roku (k. 27) oraz odpowiedź na reklamację powoda z dnia 7 września 2019r. (k. 26)

Powód zlecił wykonanie kosztorysu niezależnemu rzeczoznawcy samochodowemu, który zgodnie z oceną techniczną z dnia 29 sierpnia 2019 roku oszacował koszt naprawy pojazdu na 15 742,88 złotych brutto oraz wskazał, że koszt wykonania opinii wyniósł 615 zł brutto.

D. ód : Kalkulacja naprawy pojazdu nr 25/08/2019 pojazdu T. (...), o numerze rejestracyjnym (...) sporządzona na wniosek powoda (k. 10-25),

Koszt naprawy samochodu T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstały w skutek szkody z dnia 4 lipca 2019 roku wyniósł 12 691,87 złotych brutto. Koszt ten uwzględnia wyłącznie części oryginalne, bowiem w asortymencie części zamiennych do pojazdu powodów nie są dostępne jakiegokolwiek części poza (...).

Przyczyną kolizji było zachowanie się kierującego pojazdem V. (...), który zbliżając się do przejścia dla pieszych winien zachować szczególną ostrożność, a jadąc za innym pojazdem powinien zachować bezpieczny odstęp.

Uszkodzenia pojazdów poszkodowanego i sprawcy są przystające i mogły powstać w okolicznościach opisanych przez powoda .

D. ód : opinia biegłego sądowego J. K. (k. 108 - 115) oraz opinia uzupełniająca (k. 146 – 157)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, które uznał za wiarygodne, albowiem ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd nie widział podstaw do kwestionowania zeznań świadków M. G. D. G. i K. H. (2), bowiem zeznawali oni spontanicznie i szczerze. Szczegóły, w których zeznania nie były zbieżne nie wskazywały na ich niewiarygodność lecz odmienne postrzeganie tych samych okoliczności. Co istotne, K. H. (1) wyjaśnił swój udział w zdarzeniu i okoliczności złożenia oświadczenia ubezpieczycielowi odmiennego od faktycznego przebiegu zdarzenia - zeznał, że uderzył w tył pojazdu powodów, który zatrzymał się przed przejściem dla pieszych, nie zachowawszy odpowiedniej odległości, natomiast oświadczenie kierującego dotyczące kolizji drogowej z dnia 5 lipca 2019 roku wypełniła jego matka, a on jedynie dokument podpisał.

Sąd oparł się na dowodzie z przesłuchania powoda, który zeznawał logicznie i szczerze.

Sąd pominął dowód z przesłuchania powódki K. G. z uwagi na jej nieusprawiedliwioną nieobecność na rozprawie.

Sąd oparł się na opinii biegłego J. K.. Opinia była rzetelna, wyczerpująca i jasna. Biegły odpowiedział w niej na wszystkie pytania postawione przez Sąd. Wnioski opinii były poparte logiczną i spójną argumentacją opartą na zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji i długoletnim doświadczeniem zawodowym biegłego, który w sposób wszechstronny wyjaśnił zagadnienia dotyczące kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, a w opinii uzupełniającej przebiegu zdarzenia z dnia 4 lipca 2019 roku (zwłaszcza w zakresie haka holowniczego zamontowanego w pojeździe). Podkreślenia wymagało, że Sąd ocenia opinie biegłych pod kątem ich logiki, spójności oraz tego, czy odpowiadają na postawione tezy dowodowe (wyrok SA w Szczecinie z dnia 23 lipca 2014 r. III AUa 462/13 LEX nr 1527191). Powód opinii biegłego nie kwestionował.

Podstawę prawnomaterialną dochodzonego roszczenia stanowił art. 822 kc zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Z regulacji art. 822 § 4 k.c. wynika, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Stosownie zaś do art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność

cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Powyższe przepisy odnieść należy do ogólnych norm prawa cywilnego. W niniejszej sprawie powód poniósł szkodę w związku z ruchem pojazdu mechanicznego. Zgodnie z przepisami art. 436 § 2 zd. 1 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Ogólnymi przesłankami odpowiedzialności deliktowej są: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu (czyn niedozwolony) oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Szkodą jest uszczerbek w dobrach prawnie chronionych osoby poszkodowanej. Może ona mieć charakter majątkowy lub niemajątkowy. Bezprawność, jako przedmiotowa cecha czynu niedozwolonego sprawcy, tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Między zdarzeniem, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy, a szkodą musi istnieć związek przyczynowy. Regulacje z art. 415 k.c. normują podstawową zasadę odpowiedzialności opartej na winie sprawcy szkody. Za szkodę odpowiada osoba, której zawinione zachowanie jest źródłem powstania tej szkody. Dopiero czyn uznany za bezprawny może być rozważany w kategoriach winy. W ramach odpowiedzialności deliktowej stopień winy ma znaczenie drugorzędne, co oznacza, że sprawca szkody odpowiada w razie istnienia choćby lekkiego niedbalstwa.

Zgodnie z przepisem art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczone są przez normalny związek przyczynowy między zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. Stosownie do przepisu art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody obejmuje zarówno straty, jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści, które mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

Wyplacone odszkodowanie ma pozwolić na naprawienie pojazdu w zakresie niezbędnym do przywrócenia stanu sprzed powstania szkody, wykluczając jednocześnie możliwość wzbogacenia się poszkodowanego. Dochodzona kwota, pozwalająca na naprawienie szkody może zostać zakwestionowana tylko wtedy, gdy chodzi o dokonanie „ulepszeń” które nie istniały przed wypadkiem, bądź gdyby prowadziło to do zwiększenia wartości pojazdu w relacji do wartości sprzed wypadku.

Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela aktualizuje się z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza go naprawić (por. uchwałę SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74). W tej sytuacji chybiony jest zarzut pozwanego dotyczący nieprzedłożenia przez powoda dokumentów dotyczących naprawy pojazdu. Pozwany w niniejszym procesie twierdził, że żadne odszkodowanie jest zawyżone i należy się powodowi w wysokości kosztów rzeczywiście dokonanej naprawy, zwłaszcza, że pojazd był stary i nie musiał być naprawiany przy użyciu nowych części. Jednocześnie nie dowiódł, że do naprawy pojazdu doszło. W ocenie Sądu, skoro pozwany podnosi takie twierdzenia winien je udowodnić. W niniejszej sprawie pozwany dowodów w tym zakresie nie przedstawił, co więcej nawet nie twierdził, że pojazd został naprawiony, a jedynie domniemywał. Tymczasem proces cywilny nie polega na poszukiwaniu prawdy materialnej lecz na dowodzeniu zgłaszanych faktów. Pozwany wnosił również o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, który wskazał, że przewrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody wymaga użycia części nowych i oryginalnych.

W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu "wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy"(wyrok SN z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72 (OSNCP 1973. nr 6, poz. 111). Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Efekt w postaci naprawienia szkody osiągnięty zostaje wtedy, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem.

Za „niezbędne” kosztów naprawy należy uznać takie koszty, które obejmują przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/2003, Lex Polonica nr 361525, Biuletyn Sądu Najwyższego 2003/6 str. 4, Gazeta Prawna (...) str. 26, Jurysta 2003/9-10 str. 54, OSNC 2004/4 poz. 51).

Ubezpieczyciel, w ramach umowy odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu bezpieczeństwo i komfort jazdy w takim stopniu, jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Stąd też nietrafiony jest zarzut pozwanego dotyczący wykorzystania do naprawy części nowych, w kontekście wieku pojazdu T. (...). Ponadto nadmienić należy, że w przedmiotowej sprawie biegły wskazał, iż asortymencie części zamiennych niezbędnych do naprawy przedmiotowego pojazdu nie są były dostępne jakiegokolwiek części zamiennie dystrybuowane poza (...).

Sąd uznał za zasadne żądanie powoda również w zakresie zwrotu kosztów wynagrodzenia rzeczoznawcy, poniesionych w postępowaniu przesądowym. W ocenie Sądu koszty te stanowią element poniesionej przez powoda szkody. Powód nie zgadzając się z decyzją strony pozwanej, co do uwzględnienia żądania odszkodowania, zlecił prywatnie sporządzenie oceny technicznej, celem ustalenia niezbędnych kosztów naprawy samochodu. Ta właśnie opinia dała powodowi asumpt do późniejszego wystąpienia na drogę postępowania sądowego. Zatem w ocenie Sądu, koszty poniesione przez powoda w postępowaniu likwidacyjnym, w postaci wynagrodzenia rzeczoznawcy, wchodziły w skład poniesionej przez niego szkody i są kosztami celowymi w rozumieniu art. 826 kc. Koszty powyższe nie stanowią wprawdzie bezpośredniego następstwa wypadku komunikacyjnego, ale pozostają w związku przyczynowym ze szkodą, jaką poniósł powód i znajduje do nich zastosowanie art. 361 k.c. Należy zauważyć, iż w sytuacji, w której doszło do poniesienia przez wierzyciela wydatków na okoliczność wykazania nienależytego wykonania umowy przez ubezpieczyciela, to są to wydatki, które by nie powstały gdyby pozwany wyliczył i wypłacił odszkodowanie zgodnie z umową, tzn. gdyby należycie wykonał zobowiązanie wynikające z tejże umowy. W ramach umowy ubezpieczenia poszkodowany winien uzyskać od pozwanego odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia objętego umową, w wysokości ustalonej zgodnie z warunkami tej umowy i stanowiącymi jej integralną część ogólnymi warunkami ubezpieczenia. Z uwagi na powyższe stanowisko pozwanego, dotyczące niezasadności opinii prywatnej nie znajduje uzasadnienia.

W tym stanie rzeczy Sąd uwzględnił powództwo i zasądził kwotę 13.306,87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa tj. 19 września 2019 roku do dnia zapłaty. Na zasadzoną kwotę składają się: odszkodowanie w kwocie 12.691,87 złotych oraz koszty sporządzenia prywatnej opinii w kwocie 615 złotych. Sąd nie wskazał szczególnego sposobu zapłaty tej kwoty w sentencji mając na uwadze, że w braku jakiegokolwiek zastrzeżenia tym zakresie zasądzona kwota właśnie w ten sposób należy się powodowi.

W związku z cofnięciem pozwu co do kwoty 3051,01 zł stanowiącej różnicę pomiędzy pierwotnym żądaniem (15.742,88 zł) a należnym wynikającym z opinii biegłego, i zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie Sąd umorzył postępowanie w tej części i uznał powodów za stronę, która w tym zakresie proces przegrała. .

O kosztach procesu orzeczono mając na uwadze przepis art. 100 k.p.c., statuujący zasadę kompensaty kosztów procesu. W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił żądanie powodów w 81%. Koszty poniesione przez powodów wyniosły 7440,16 zł i objęły opłatę od pozwu w kwocie 1000,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5400,00 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 w zw. z § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego, 1000,00 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego oraz 23,60 zł tytułem zwrotu wydatków na przesyłki pocztowe. Sąd miał dowód ile pism przesłał pełnomocnik powodów, ponieważ wprost wynika to z akt sprawy, a koszty doręczeń są powszechnie znane. Co do kwoty 77 zł to w ocenie Sądu powodowie nie udowodnili

poniesienia wydatku w takiej wysokości, a co do kserokopii, to nawet nie wskazali z czego wynika taka liczba stron. Sąd przyznał wynagrodzenie w podwyższonej stawce mając na uwadze stopień skomplikowania stan faktycznego, konieczność powołania biegłego i dwukrotnego odniesienia się do jego opinii.

Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 3600,00 zł i objęły wyłącznie wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3600,00 zł tj. w wysokości obliczonej zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

W sumie koszty procesu pomiędzy powodami a pozwanym zamknęły się kwocie 11.040,60 zł. Biorąc pod uwagę powyższe koszty które winni ponieść powodowie to kwota 2097,72 (19% całkowitych kosztów). W przypadku strony pozwanej, która wygrała sprawę w 19 %, a przegrała w 81 % należny do poniesienia koszt wynosi 8942,88 zł. W tym stanie rzeczy Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę (...),88, zł stanowiącą różnicę między kwotą 7440,60 zł a 2097,72 zł (punkt 3 sentencji wyroku).

Z uwagi na fakt, iż w sprawie pozostały nie rozliczone koszty związane z wynagrodzeniem biegłego w dalszej kwocie 1480,35 zł (1120,39+ (...),96) przenoszącej wartość pobranej na ten cel zaliczki (1000,00 zł), które tymczasowo poniósł Skarb Państwa, Sąd na podstawie art. 108 k.p.c. w związku z art. 130 § 1 k.p.c. i z art. 100 k.p.c. obciążył tymi kosztami strony adekwatnie do wyniku sprawy. Zatem Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego od powodów solidarnie a kwotę 281,27 zł (pkt 4 wyroku), zaś od pozwanego kwotę 1199,08 zł (pkt 5 wyroku) tytułem nieopłaconych kosztów sądowych.

SSR Aleksandra Smólska-Kreft